

πεντήκοντα φιάλας οίνου τῆς Κύπρου, παραγγείλας αὐτῷ συνάμα ὅτι τὴν ἐσπέραν ἐκείνην θὰ μετέβαινε παρ' αὐτῷ, ὅπως συμπίωσιν ἐκ τοῦ ἐκλεκτοῦ ἐκείνου οἴνου. Ὁ Ναθαναήλ, πλήρης χαρᾶς διὰ τὴν τιμὴν ταύτην, προητοίμασεν ἐξαίρετον δεῖπνον, εἰς ὃ παρεκάθησαν ὁ φίλος μας, ὁ τοκογλύφος Ἰουδαῖος καὶ ἡ θυγάτηρ του. Μετὰ μίαν ὥραν ὁ Ναθαναήλ ἦτο ἐν πλήρει μέθῃ. Τότε εἰς ἓν νεῦμα τοῦ φίλου μας, εἰσῆλθον οἱ ἄνθρωποι του, ἤρπασαν τὴν ὥραϊαν Σάρραν, τὴν ὅποιαν μετέφερον εἰς τὴν οἰκίαν του, καὶ ἔθεσαν πῦρ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ἰουδαίου, ἥτις μετ' ὀλίγον ἀπετεφρώθη καὶ μετ' αὐτῆς καὶ ὁ δανειστής καὶ τὸ δάνειον... Διὰ τοῦ τρόπου δὲ τούτου ὁ Ζιάκ ἐκέδρῃσε χίλια χρυσᾶ τάλληρα καὶ μίαν τῶν ὥρασιότερων νέων τῶν Παρισίων. Πῶς σοὶ φαίνονται ὅλα αὐτά; φίλε μου.

— Ἐξαίρετα! . . . Καὶ ἡ νέα τί ἀπέγεινεν;

— Μπᾶ! ἀπήντησεν ὁ Ζιάκ, κλείων τὸ βιβλίον, τὴν ἔστειλα εἰς Ρουέννην. . .

Καὶ οἱ τρεῖς νέοι ἐκάγχασαν σφοδρῶς.

— Ἄλλᾳ, κύριοι, εἶπεν ὁ ἄρχων Βοαβουρδόνης, βλέπω ὅτι ἡ βασίλισσα βραδύνει. Τί σκέπτεσθε;

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐνεφανίσθη ἡ δούκισσα τῆς Βάρης.

— Ἡ Αὐτῆς Μεγαλειότης ἀσχολεῖται σήμερον εἰς θρησκευτικὰ τινα καθήκοντα, τὰ ὅποια τῇ ἐπέβαλε μοναχὸς τις ἐπίσκεφθεις αὐτὴν χθές. Ὡς ἐκ τούτου σᾶς παρακαλεῖ, κύριοι, νὰ μὴ διακόψητε αὐτὴν σήμερον.

Οἱ τρεῖς νέοι ἐθεώρησαν ἀλλήλους ἐκπεληγημένοι.

— Καὶ ἡ διαταγὴ αὕτη, εἶπεν ὁ Βοαβουρδόνης, ἀφορᾷ. . .

— Ὅλους.

— Ὅλους; . . . Ἀκόμη καὶ ἐμέ;

— Ἀκόμη καὶ ὑμᾶς.

Ὁ ἄρχων Βοαβουρδόνης ἐδάγκασε τὰ χεῖλη.

— Θὰ ὑπακούσω, κυρία δούκισσα, ὑπέλαβεν, ἂν καὶ πολὺ μὲ λυπεῖ ἡ ἰδιοτροπία αὕτη τῆς Αὐτῆς Μεγαλειότητος.

— Δὲν γνωρίζεις λοιπὸν τὰς γυναῖκας, ἀγαπητέ μου φίλε, ἀνέκραξεν ὁ Ζιάκ, ὑψῶν περιφρονητικῶς τοὺς ὄμους.

— Τὸ βέβαιον εἶνε, ἀγαπητέ μου κύριε, ἀπήντησε ζηρῶς ὁ Βοαβουρδόνης, ὅτι ἡ σύζυγός μου δὲν μοι ἔδωκεν ἀφορμὴν, ὅπως ἡ ἰδική σας, νὰ σπουδάσω ἀρκούντως τὰς γυναῖκας. . .

Ὁ ἄρχων Ζιάκ ὠχρίασεν ἐπὶ τῇ προσβολῇ ταύτῃ, τοσοῦτ' ἂν μᾶλλον, καθόσον ἐλέγετο ὅτι ἡ σύζυγός αὐτοῦ διετέλει ἄλλοτε εἰς ἀθεμίτους ἐρωτικὰς σχέσεις μετὰ τοῦ δουκὸς τῆς Βουργονδίας.

— Διαβιάσατε, παρακαλῶ, ἐκ μέρους ἡμῶν, κυρία δούκισσα, τῇ Αὐτῆς Μεγαλειότητι, τὰ βαθύτατα σέβη μας, ὑπέλαβεν ὁ ἄρχων Γραβίλλης, καὶ ἀναγγεῖλετε Αὐτῇ ὅτι ἀναμένομεν ἐνταῦθα μέχρι τοῦ πέραστος τῶν ἀσχολιῶν τῆς.

Μόλις δ' ἀνεχώρησεν ἡ δούκισσα.

— Ἀλήθεια! κύριοι, ἐπανέλαβεν, ἐμάθετε μίαν εἰδήσιν;

— Ποῖαν;

— Ὁ δούξ εἶνε εἰς Παρισίους.

— Ὁ δούξ τῆς Βουργονδίας;

— Δὲν θὰ εἶχε τόσον θάρρος! ἀνέκραξεν ὁ Ζιάκ. Νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν πόλιν ταύτην, ὅπου οἱ ἐχθροὶ του εἶνε πανίσχυροι. . .

Ἄλλὰ δὲν ἐπρόφρασε νὰ τελειώσῃ τὴν φράσιν του καὶ ἡ θύρα ἠνεώχθη, θεράπων δὲ τις ἀνήγγειλεν ὑψηλοφῶνως.

— Ἡ Αὐτοῦ Ὑψηλότητος ὁ δούξ τῆς Βουργονδίας!

Οἱ τρεῖς νέοι ἔμειναν ἀκίνητοι, ὡς κεραυνόπληκτοι.

Ἦτο ἀληθῶς Ἰωάννης ὁ Ἀτρόμητος, ὅστις, ὑπερήφανος καὶ ὑψαύχην, ἤρχετο παρὰ τῇ βασιλείῃ.

Βαθεῖα σιγὴ ἐπεκράτει ἐν τῇ αἰθούσῃ.

Ὁ Ἰωάννης πρῶτος διέλυσεν αὐτὴν.

— Τίς ἐξ ὑμῶν, κύριοι, θὰ μὲ ὀδηγήσῃ εἰς τὴν βασιλίαν;

Οὐδεμία ἀπάντησις τῷ ἐδόθη.

— Τῇ ἀληθείᾳ, φαίνεται, κύριοι, ἐπανάλαβεν ὁ δούξ, ὅτι ἡ ἀπροσδόκητος παρουσία μου σᾶς ἐτάραξεν. Ἄλλὰ τί παράδοξον ἂν ἔρχωμαι νὰ πληροφορηθῶ περὶ τῆς ὑγείας τοῦ συγγενοῦς μου, ὅστις βαρῶς πάσχει; Ταλαίπωρε βασιλεῦ! μ' εἶπον ὅτι πάντες σ' ἐγκατέλιπον καὶ ὅτι σοὶ ἀπέμειναν μόνον δύο πιστοὶ ὑπηρέται. . .

Μὰ τὸν ἅγιον Ἀνδρέαν! εἶνε αἴσχος νὰ βλέπῃ τις τόσῳ εὐγενεῖς ἰππότας, περιμένοντας εἰς τὸν ἀντιθάλαμον μιᾶς κυρίας! . . . Ὑπόκωφος ψιθυρισμὸς ἠκούσθη ἐν τῇ αἰθούσῃ.

— Ὑψηλότατε! . . . ἀνέκραξεν ὁ Ζιάκ μετ' ὀργῆς.

— Τί; ἐκπλήττεσαι, διότι μὲ ἀκούεις ὀμιλοῦντα οὕτω, κύριε; . . . Ἄλλὰ τί θέλεις; . . . Ὑπάρχουσιν εἰς τὸν κόσμον πράγματα, τὰ ὅποια διεγείρουν τὸν οἶκτον. . .

— Ὑψηλότατε, διέκοψεν αὐτὸν ὁ Βοαβουρδόνης, ἡ βασίλισσα ἐπιθυμεῖ νὰ μὲνῃ μόνη σήμερον.

— Ἄ! ἰδοὺ ἀκριβῶς ὅ,τι σᾶς λυπεῖ, κύριοι. . . Ἄλλ' ἐγὼ δὲν θὰ ὑπακούσω εἰς τὴν διαταγὴν ταύτην, διότι δὲν εἶμαι ἐξ ἐκείνων, οἵτινες περιμένουσιν εἰς τὸν ἀντιθάλαμον. . . Ἡ βασίλισσα, μ' εἶπον, εὐρίσκειται εἰς τὸ προσευκτήριόν τῆς, ἐξηκολούθησε προχωρῶν ἐν βήμα. Θέλω νὰ τὴν ἴδω καὶ δὲν θ' ἀρνηθῇ καὶ αὕτη νὰ με δεχθῇ.

Οἱ τρεῖς νέοι, ὠχροὶ καὶ ἀπειλητικοί, ὤρμησαν ὅπως ἐμποδίσωσι τὴν διάβασιν τοῦ δουκός, τὴν χεῖρα ἔχοντες ἐπὶ τοῦ ξίφους.

— Ὑψηλότατε, ἀνέκραξεν ἀγρίως ὁ Ζιάκ, μὴ προχωρεῖτε! . . .

— Μὰ τὴν πίστιν μου! εἶπεν ὁ δούξ ἀταράχως, βλέπω ὅτι εἰσθε μᾶλλον τρελλοὶ ἀπὸ τὸν βασιλέα σας! . . .

Εἶτα δέ, λαβὼν στάσιν ἀπειλητικὴν.

— Ἐμπρός, κύριοι, ἐξηκολούθησε διὰ φωνῆς ἰσχυρᾶς, παραμερίζετε! . . .

Οἱ τρεῖς νέοι ἀνέσυραν τὰ ξίφη.

Ὁ δούξ ὠπισθοχώρησε κατὰ ἐν βήμα.

— Ἄθλιε! θὰ σὲ φονεύσω! . . . ἐκραύχασεν ἀγρίως ὁ Ζιάκ.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν θύρα τις ἠνεώχθη καὶ ἐνεφανίσθη ἡ βασίλισσα.

— Τί σημαίνει ὁ θόρυβος οὗτος, κύριοι; εἶπεν ἀγερώχως.

Καὶ ἔστη ἐνώπιον αὐτῶν ὠχρὰ καὶ ἀπειλητικῆ.

Εἶτα δέ, παρατηρήσασα τὸν δούκα.

— Μπᾶ! ὁ ἐξάδελφός μου! ἐψιθύρισε χαμηλοφῶνως.

— Ναί, Μεγαλειότητι, εἶπεν ὁ δούξ ὑποκλινόμενος, ἦλθον ὅπως, κατὰ καθήκον, συνδιαλεχθῶ μετὰ τῆς βασιλείσσης τῆς Γαλλίας περὶ τινῶν ὑποθέσεων τοῦ Κράτους. Ἄλλὰ παρ' ὀλίγον νὰ μὴ ἐπανίδω τὴν Βουργονδίαν, διότι οἱ κύριοι οὗτοι ἠθέλησαν νὰ μὲ φονεύσωσιν.

— Συγχωρήσατέ τους, ἐξάδελφέ μου, εἶπεν ἡ Ἰσαβέλλα μετ' ἐπιπλάστου μειδιάματος. Εἶνε πολὺ νέοι καὶ δὲν σκέπτονται. . .

Οἱ τρεῖς νέοι ἐθεώρησαν ἀλλήλους ἐκπληκτοί.

— Ναί, κύριοι, ἐξηκολούθησεν ἡ βασίλισσα ἀπταθθεῖσα πρὸς αὐτούς, ὁ δούξ εἶνε συγγενῆς μου. . . καὶ ἀξίω ν' ἀποδίδεται αὐτῷ ὁ ἀπαιτούμενος σεβασμὸς, ὁσάκις ἔρχεται πρὸς ἐπίσκεψίν μου. Μὴ λησμονεῖτε τοῦτο, κύριοι!

Ἄπαντες ἔμειναν ἀναυδοί, ἀποροῦντες τί νὰ ὑποθέσωσιν.

Ὁ δούξ ὑπεκλίθη εὐσεβάτως.

— Ἦδη, κύριοι, ἀφήσατέ μας μόνους, εἶπεν ἡ Ἰσαβέλλα. Θὰ ὀμιλήσω μετὰ τοῦ δουκὸς περὶ τινῶν σπουδαίων ὑποθέσεων τοῦ Κράτους.

Καί, διὰ νεύματος ἐπιτακτικοῦ, ἔδειξεν εἰς τοὺς ἰππότας τὴν θύραν, οἵτινες ἀπεχώρησαν πάραυτα.

— Ἦδη, ἀγαπητέ μου ἐξάδελφε, εἶπεν ἡ βασίλισσα, τείνασα πρὸς τὸν δούκα τὴν χεῖρά τῆς, εὐαρεστήθητε νὰ με ἀκολουθήσετε εἰς τὸ προσευκτήριόν μου. . . Ἐκεῖ θὰ συνομιλήσωμεν καλλίτερον.

Καὶ τὰ δύο ταῦτα πρόσωπα, ὑπομειδιῶντα καὶ γαλήνια κατ' ἐπιφάνειαν μετέβησαν εἰς τὸ προσευκτήριον τῆς βασιλείσσης.

Ἐπεται συνέχεια.

Σ. Τ.

Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Ὁ Ἐρρίκος Γ' ἐπανελάμβανε πολλὰς τὰς αὐτὰς λέξεις, ὁσάκις ἤθελε ν' ἀποκρύψῃ τὰς ἰδέας του, ὡς συμπυκνοῦσι τὰς τάξεις τῶν στρατιωτῶν ἐνώπιον πυροβολαρχίας, τὴν ὅποιαν δὲν σκοποῦσι ν' ἀποκαλύψωσιν εἰμὴ ἐν δεδομένην στιγμῇ.

— Μεγάλην τιμὴν, ἐπανέλαβεν ὁ Σχικῶ, μιμηθεὶς τόσον ἀκριβῶς τὴν φωνὴν τοῦ βασιλέως, ὥστε θὰ ἐπίστευέ τις, ὅτι αἱ δύο αὐταὶ λέξεις ἀπηγγέλθησαν αὐτῷ ὑπὸ τοῦ βασιλέως.

— Ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης, εἶπεν ὁ δούξ, θέλει νὰ εἰρωνευθῆ ἀναμφιβόλως πῶς εἶναι δυνατόν ἢ ἐπίσκεψίς μου νὰ τιμῆσθαι ἐκεῖνον, ἐξ οὗ πηγάζει πᾶσα τιμὴ;

— Ἐννοῶ, κύριε δὲ Γκίτζη, ἀπήντησεν ὁ Ἑρρίκος, ὅτι πᾶς καλὸς καθολικὸς ἔχει τὴν συνήθειαν, ἐπανερχόμενος ἐξ ἐκστρατείας, νὰ μεταβαίνει, κατὰ πρῶτον, νὰ βλέπῃ τὸν Θεὸν εἰς τινὰ τῶν ναῶν αὐτοῦ. Τιμᾶτε τὸν Θεόν, ὑπηρετεῖτε τὸν βασιλέα, εἶναι ἀξίωμα, ὡς ἤξευρετε, ἀγαπητὴ ἐξ-ἀδελφε, θρησκευτικὸν καὶ πολιτικόν.

Τὸ ἐρύθημα τοῦ δούκος Γκίτζη ὑπῆρξε νῦν μάλλον εὐδιάκριτον, ὁ δὲ βασιλεὺς, ὅστις προσέβλεπεν αὐτὸν κατὰ πρόσωπον, εἶδεν ἐκεῖνον τὸ ἐρύθημα καὶ ὡς ἐξ ὀρμεμφύτου ἔφερε τὸ βλέμμα πρὸς τὸν δούκα δ' Ἀνζιού· ἀντελήφθη δ' ὅτι ὁ ἀγαθὸς ἀδελφός του ἦτο ἐρυθρὸς.

Ἡ κατὰ δύο ἐκ διαμέτρου ἀντιθέτους τρόπους ἐκδηλουμένη συγκίνησις ἐξέπληξεν αὐτόν. Ἀπέστρεψε δὲ τὸ βλέμμα μετ' ἐπιτηδεύσεως καὶ ἀνέλαθεν ἠθος εὐπροσήγορον, βελουδον, ὑπὸ τὸ ὅποιον οὐδεὶς ὄσον ὁ Ἑρρίκος Γ' ἐγίνωσκε νὰ κρύπτῃ τοὺς γαμφύους βασιλικούς ὄνυχάς του.

— Ἐν πάσῃ περιπτώσει, δούξ, εἶπεν, οὐδὲν ἐξισοῦται πρὸς τὴν χαρὰν μου, ὅτι διεφύγετε τὰς ἀτυχίας τοῦ πολέμου, εἰ καὶ ἀναζητεῖτε τὸν κίνδυνον, ὡς λέγουσι, μετὰ προφανοῦς τόλμης. Ὁ κίνδυνος ὅμως σὰς γνωρίζει, ἐξ ἀδελφε, καὶ σὰς ἀποφεύγει.

Ὁ δούξ ὑπεκλίθη ἐνώπιον τῆς φιλοφρονήσεως ταύτης.

— Ἀλλὰ σὰς λέγω ἐπίσης, ἐξ ἀδελφέ μου, νὰ μὴ φιλοδοξῆτε τόσο τοὺς θανασίμους κινδύνους, διότι, τῇ ἀληθείᾳ, τοῦτο θὰ ἦτο λίαν σκληρὸν δι' ἀργούς ὡς ἡμεῖς, ὅστινες κοιμώμεθα, τρώγομεν, θηρεύομεν, καί, ἀντὶ πάσης ἐτέρας κατακτῆσεως, ἐφευρίσκομεν νέους συρμούς καὶ νέας προσευχάς.

— Ναί, Μεγαλειότατε, εἶπεν ὁ δούξ, ἐπιληφθεὶς τῆς τελευταίας ταύτης λέξεως. Γινώσκωμεν, ὅτι εἰσθε πεφωτισμένοι καὶ εὐσεβῆς βασιλεὺς καὶ ὅτι οὐδεμίᾳ ἡδονῇ εἶναι ἱκανὴ νὰ κάμῃ ἡμᾶς νὰ λησμονήσῃτε τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὰ συμφέροντα τῆς ἐκκλησίας. Ἐνεκα τούτου, προσήλθομεν μετὰ τόσης ἐμπιστοσύνης πρὸς τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα.

— Ἰδέ, λοιπόν, Ἑρρίκε, πόσῃ ἐμπιστοσύνην ἔχει ὁ ἐξ ἀδελφός σου, εἶπεν ὁ Σχικῶ, δεικνύων τοὺς εὐπατρίδας, ὅστινες ἐκ σεβασμοῦ ἴσταντο ἐκτός τῆς αἰθούσης· ἀφῆκε τὸ τρίτον αὐτῶν πρὸ τῆς θύρας τοῦ γραφείου σου καὶ τὰ ἔτερα δύο τρίτα πρὸ τῆς θύρας τοῦ Λούβρου.

— Μετ' ἐμπιστοσύνης; ἐπανέλαθεν ὁ Ἑρρίκος· δὲν προσέρχεται πάντοτε μετ' ἐμπιστοσύνης πλησίον μου, ἐξ ἀδελφέ μου;

— Μεγαλειότατε, ἐξηγοῦμαι· ἢ περὶ ἧς ὁμιλῶ ἐμπιστοσύνη ἔχει σχέσιν πρὸς τὴν πρότασιν, τὴν ὁποῖαν προτίθημι νὰ ὑποβάλω ὑμῖν.

— Ἄ! ἄ! ἔχετε νὰ μοι ὑποβάλῃτε πρότασιν τινὰ, ἐξ ἀδελφέ μου. Τότε, ὁμιλήσατε μετ' ἐμπιστοσύνης, μετὰ πάσης ἐμπιστοσύνης. Τί θὰ μοι προτείνητε;

— Τὴν πραγματοποιήσῃν μίαν τῶν ὠραιοτέρων ἰδεῶν, αἵτινες συνεκίνησαν τὸν χριστιανικὸν κόσμον, ἀφ' οὗ αἱ σταυροφορίαι κατέστησαν ἀδύνατοι.

— Ὁμιλήσατε, δούξ.

— Μεγαλειότατε, ἐξηκολούθησεν ὁ δούξ, ὑψώσας ὅμως τῆς φωνῆν, ὥστε νὰ ἀκούηται ὑπὸ τῶν ἐν τῷ ἀντιθαλάμῳ. Μεγαλειότατε, ὁ τίτλος χριστιανικωτάτου βασιλέως δὲν εἶναι κενὸς ἐννοίας, ἀλλ' ἐπιβάλλει θερμὸν ζῆλον πρὸς ὑπεράσπισιν τῆς θρησκείας. Ὁ πρωτότοκος υἱὸς τῆς Ἐκκλησίας, οὗτος εἶναι ὁ ὑμέτερος τίτλος, Μεγαλειότατε, ὀφείλει νὰ ἦναι ἐσχεῖ ἔτοιμος πρὸς ὑπεράσπισιν τῆς μητρὸς του.

— Ὅριστε, εἶπεν ὁ Σχικῶ, ὁ ἐξ ἀδελφός μου κηρύττει τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ μετὰ τὸ ζῆλον εἰς τὸ πλευρὸν καὶ τὴν περικεφαλαίαν ἐπὶ κεφαλῆς· εἶναι ἀστείον! τῶρα πλέον δὲν ἐκπλήττομαι, ὅτι οἱ μοναχοὶ θέλουν τὸν πόλεμον. Ἑρρίκε, ζητῶ ἐν σύνταγμα διὰ τὸ Γορανφλότον.

— Ὁ δούξ ὑπεκρίθη, ὅτι δὲν ἤκουσεν· ὁ Ἑρρίκος ἐσταύρωσε τὰ κνήμας, ἐστήριξε τὸν ἀγκῶνα ἐπὶ τοῦ γόνατος καὶ τὸν πῶγωνα ἐπὶ τῆς χειρὸς του.

— Μήπως ἡ Ἐκκλησία ἀπειλεῖται, ὑπὸ τῶν Σαρρακηνῶν, ἀγαπητέ μου δούξ; ἠρώτησεν ἡ μήπως, κατὰ τύχην, ποθεῖτε τὸν τίτλον βασιλέως... τῆς Ἱερουσαλήμ;

Ἐπεταί συνέχεια.

Δμλ.

Ο ΚΛΕΠΤΗΣ

Συνέχεια καὶ τέλος, ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Τὸ νὰ ἦνέ τις ὠραῖος εἶνε μέγα προσον, ἀλλ' οὐχὶ ἐντελῶς ἀκίνδυνον. Ἐσχάτως εὐφυῆς καὶ σεβαστὴ δέσποινα μοι εἶπεν, ὁμιλοῦσα περὶ τοῦ τετραετοῦς αὐτῆς ἐγγόνου: «Θα γίνῃ ὠραῖος πολὺ, καὶ λυποῦμαι διὰ τοῦτο». Εἶχε δίκαιον. Μέγα μέρος τῆς παρούσης καὶ τῆς μελλούσης ἀπωλείας τοῦ ὁ Πέτρος ὀφείλει εἰς τὴν πανθωμολογημένην καλλονὴν του. Οἱ φίλοι του τῷ εἶπον: — «Εἶνε κρῖμα νὰ ἔχῃς τόσο ὠραῖον σῶμα καὶ νὰ μὴ ἐνδύεσαι καθὼς πρέπει». Εἰς ἐξ αὐτῶν προσέθηκε: — «Νᾶχα εγὼ αὐτὴν τὴν ωμορφίαν, θα τρώμαζα τὴν Ἀθήνα!» — «Μ' αὐτοὺς δὲν ζεῦρεῖ οὔτε νὰ τὴν μεταχειρισθῆς οὔτε νὰ τὴν δεῖξῃς»· εἶπεν ἄλλος. Καὶ οἱ τοιοῦτοι διάλογοι μεδλεαστικωτέρας καὶ ἐπιβλαβεστέρας παραλλαγᾶς, ἐπανελαμβάνοντο καθ' ἐκάστην ἀπεργαζόμενοι λάθρα τὴν μοιραίαν ἐκείνην μεταβολὴν τῆς περιβολῆς, τῶν τρόπων, τῶν ἔξων. Τοὺς ὠραίους ἀκόμη παρκαλοῦσθαι μετ' ἐπιμονῆς τὰ ὄμματα τῶν κορασίδων· καὶ ἕκαστος γινώσκει ὅποιαν ἐπίδρασιν δύναται νὰ προσενήσῃ κατὰ νέου ἀνδρὸς τὸ βλέμμα ὠραίας παρθένου. Ὁ Πέτρος ἦτο τὸ θῦμα τῆς ἐπιμάνου ταύτης καταδιώξεως· εἰν δὲν προσέβαλλε, τὸν προσέβαλλον, εἰν δὲν ἠκολούθει τὸν ἠκολούθουν· ἤρκει μόνον διὰ τοῦ μικροῦ δακτύλου νὰ ωθήσῃ, ἵνα ἡ ὑπόθε-

σις εὐσθωθῆ· ἀλλ' ἤρκει καὶ πάλιν ἐπ' ὀλίγον μόνον νὰ φανῆ ἐνδίδων καὶ ὑποχωρῶν, ἵνα νοήσῃ πόσου χρόνου καὶ χρήματος ἀναλίσκουσιν αἱ ἐρωτικαὶ κατακτῆσεις. Καὶ αὐταὶ ἐπέσπευσαν τὴν καταστροφήν.

Ὁ παρασχωὼν αὐτῷ οὕτως ἀπειδῶς τὴν καλλονὴν, ὅστις καὶ ἀνῆλθε, οὐδεὶς δύναται νὰ ἀρνηθῆ ὅτι ὑπῆρξε κατὰ τι ὁ παραίτιος τῆς καταπτώσεώς του. Διὰ τούτου ας παρηγορηθῶσιν ὅσοι δὲν ἔσχον πολὺ-πολυ φιλόστοργον μητέρα τὴν φύσιν.

* *

Οὕτως εἶχον τὰ πράγματα, ὅτε, ἐσπέραν τινὰ, οἱ φίλοι γείτονες συνωμίλουν μόνον καὶ ἐμπιστευτικῶς, ροφῶντες τοὺς γαργυλέδες ἐν παρακειμένῳ τινὶ καφέῳ. Οἱ γέροντες πατέρες ἦσαν σκεπτικοὶ καὶ μελαγχολικοὶ· πλήρεις μυστηρίου ἀμφοτέροι συνεκρότου σιγηλὸν ἀλλὰ ζωηρὸν τὸν διάλογόν των, καὶ ἀνεκοῖνον τὰς ἰδέας των ὡς φίλοι παλαιοὶ, διαφερόμενοι εὐλικρινῶς περὶ ἀλλήλων. Ἐπρόκειτο περὶ τῶν ἐργασιῶν των, περὶ τοῦ μέλλοντος τῶν τέκνων των, περὶ τοῦ συνδέσμου τῶν δύο οἰκογενειῶν. Ὁ γέρον Βαριδῆς δὲν ἰσχυρεῖ νὰ ποικύρῃ ἀπο τοῦ παλαιοῦ τοῦ φίλου τὴν ἐνδόμυχον περὶ τοῦ υἱοῦ τοῦ θλίψιν.

— Ἀλλὰ τί νὰ σου πῶ! τῷ εἶπε, ταχέως τοῦ λόγου συμπεσόντος· ὁ γυῖός μου δὲν εἶνε κείνος ποῦ ἤξευρες πρὶν· τὸν ἐφάγαν ἡ κακῆς συναναστρώσεως καὶ τὰ νυχτογυρίσματα. Πίστεψέ μου το, μάστρο-Γιῶργη, ὅπως ἦταν τὸ παιδί μου πρῶτα, δὲν ἦτανε δεύτερο παιδί μέσα στὴν Ἀθήνα· τὸ ἐκαμάρωσα ὅσο δὲν ἐκαμάρωσα τίποτα στὴ ζωὴ μου... Σηκώνουνταν πρῶτος καὶ ἐκοιμῶτον τελευταῖος... ἀνρωτᾶς γὰρ δουλεῖα, σὺ τὸν ἐβλεπες ἀπὸ τὸ μαγαζί σου καὶ τὸν ἐζήλευες. Μέτριον παιδί, ἦσυχον, καλὸ ὅσο μπορεῖ νὰ γίνῃ... Μὰ τί νὰ σου κάνω γὰρ ἂν μού τον ἐχάλασαν αὐτοὶ οἱ διεσθαρμένοι ποῦ ποῖος ξέρεῖ ποῦ στο διάβολο πῆγε καὶ τοὺς ξετρύπωσε... Ἀν ἐχαλοῦσε πρῶτα κανένα λεπτό, τότε θέλει τὸ διπλό, τὸ τρίδιπλο, καὶ ποῦ νὰ του φθάσουν με τόσα ἐξόδα καὶ διασκεδάσεις. Δουλεῖα... οὔτε δουλεῖα οὔτε κάματο... με τὸ στανηο καὶ με τὸ ζόρι θα καθήσῃ μὴ στιγμῆν στο μαγαζί, νὰ μοὺ κάνῃ κανένα λογαριασμό φαγι μόνον καὶ ὑπὸ κανένα παράδει· καὶ ἂν του πῆς δυο μόνον λόγια, αὐτοὺς ἔχει ἔτοιμα χίλια... Ἀνάθεμά τους! ἀπο τὸ Θεο νὰν τῶβρουν ποῦ μοὺ χάλασαν ἔτσι τὸ παιδάκι μου!...

Καὶ ὁ ἀτυχὴς πατὴρ ἀνεστῆναξεν ἐπιμᾶλλον καὶ μᾶλλον σύννοος.

— Καλε τί μοὺ λες, Μπάρμπα - Κώστα! γὰρ τὸ παιδί σου νὰ κοῦω τέτοια πράγματα; Μὴ χειρότερα! κρῖμα τὸ παιδί ποῦ ταγαποῦσα σὰν δικό μου... Μὰ μοὺ φαίνεται ὅτι δὲν φταίει μονάχα ὁ Πέτρος...

— Ὅχι! ἐκεῖνοι φταίν· περισσότερο!

— Καὶ σὺ ὅχι λιγώτερον, μάστρο-Κώστα μου!

— Ἐγὼ καὶ γὰρ φταίω ἐγὼ σ' αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν;